

การโค้ชเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข COACHING FOR LEARNING ENGLISH WITH HAPPINESS

ลัดดา หวังภษิต^{1*}
Ladda Wangphasit^{1*}

¹คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
¹Faculty of Education, Srinakharinwirot University, Bangkok, 10110, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: ladda_satit@yahoo.com

บทคัดย่อ

การปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย มุ่งเน้นพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้ที่มีความสุขในการเรียนรู้ โดยพบว่าผู้เรียนที่เรียนรู้อย่างมีความสุขจะมีการพัฒนาการด้านต่างๆอย่างสมดุลทั้งด้านสุขภาพร่างกาย ด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม การมีสติปัญญาในการพิจารณาสิ่งต่างๆด้วยเหตุผล โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ แลกเปลี่ยน เกื้อกูล และสร้างความเข้าใจระหว่างกันของพลโลก การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียนให้รู้วิธีการในการเรียนรู้ (Learn how to learn) และสามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมั่นใจ การสร้างความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน ครูมีหน้าที่ ให้คำปรึกษา ชี้แนะ ผลักดัน เพื่อตักตักยภาพ สร้างแรงบันดาลใจและเสริมพลังแห่งการเรียนรู้ให้เกิดแก่ผู้เรียน บทความนี้ได้นำเสนอ แนวคิด ทฤษฎี ความสำคัญ ของการโค้ชเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข บทบาทของครู และผู้เรียนในการโค้ชเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข และกลวิธีในการโค้ชเพื่อเสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้

คำสำคัญ: การโค้ช การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข

Abstract

The educational reform in Thailand focuses on children and young people to learn with happiness. The learners, who learn with happiness, can further develop physical health, mental health, and social skills. Moreover, sustainable happiness can help learners to improve critical and creative thinking skills. The role of English in Thailand is quite important as it is in other countries. New technology and the adoption of the internet have resulted in a major transition in terms of business, education, science, and technological progress, all of which demand high proficiency in English. Coaching learners to learn English with happiness means learners can use language confidently in real life. This article presents the role of the teacher as a coach and dedicated educator, who combines the most effective methodologies of teaching English with the best

practices of coaching to provide an individual, personalized approach to each student's growth, learning and development in order to reach the goal in the future.

Keywords: Coaching, Learning English with Happiness

บทนำ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2535 เกี่ยวกับความสุข ความว่า
ความสุข หมายถึง การมีชีวิตอย่างครบถ้วนเพียงพอ ทั้งส่วนวิชาความรู้ ความคิด วินิจฉัยจนเกิดปัญญา ส่วนจิตใจและคุณธรรมความประพฤติ ส่วนความขยันอดทน และความสามารถในอันที่จะนำความรู้ความคิดไปใช้ปฏิบัติงานด้วยตนเอง โดยคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมและบ้านเมืองเป็นสำคัญ

...

ความสุขในการเรียนรู้ คือการเรียนรู้อย่างสมดุลทั้งเนื้อหาวิชาการ เพื่อให้เกิดการพัฒนาตนให้บรรลุความมุ่งหมายคือเป็นผู้มีความรู้ประจุกตั้งปราชญ์ และมีคุณธรรมประจุกตั้งผู้ทรงศีลโดยอาศัยศิลปศึกษาในการดำรงชีวิต พัฒนาจิตใจให้่องงามในคุณธรรม มีความเข้มแข็ง มั่นคง และมีการพัฒนา ด้านสติปัญญาที่ช่วยในการคิดวิเคราะห์ที่ไตร่ตรอง และสร้างสรรค์ สิ่งต่างๆ ความสุขกับการศึกษาไม่สามารถแยกกันได้ ถ้าไม่สามารถทำให้คนมีความสุข การศึกษาก็ไม่สามารถบังเกิดขึ้นได้ ความสุขที่เกิดจากการศึกษา คือ การมีปัญญาเข้าใจสภาพความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ การศึกษาจะต้องสร้างความใฝ่รู้ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้มีคุณค่าในชีวิตตนเองและสังคมการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดความสุขคือ การเรียนรู้ที่พัฒนาผู้เรียนอย่างสมดุลในกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนมีความสุขในกิจกรรม ได้รับการตอบสนองจากการใฝ่รู้ การกระทำ การสร้างสรรค์ของตนเอง ได้ใช้ความสามารถในการคิดได้เรียนได้ทำในสิ่งที่ตนสนใจ พัฒนาทางจิตใจ (Spirituality) ซึ่งครอบคลุมค่านึงถึงคำถาม 4 ประการซึ่งประกอบด้วย ผู้สอนจะสอนอะไร (What) สอนอย่างไร (How) เพราะเหตุใจึงสอนเช่นนั้น (Why) โดยสิ่งสำคัญที่สุดคือผู้เรียนที่จะสอนคือใคร (Who) มีความแตกต่างกันอย่างไร จุดหมายสำคัญของการศึกษาคือการทำให้ชีวิตของบุคคลครบถ้วนเพียงพอ ทั้งด้านความรู้ ความคิด จิตใจ และคุณธรรมความประพฤติ เพื่อที่จักทำให้ตนเองมีความสุข สร้างความเจริญมั่นคง และสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมและบ้านเมืองอย่างแท้จริง เห็นได้ว่าความสุขในการเรียนรู้มีความสำคัญอย่างมากในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ (Layard and Noddings, 2006, p.72)

ผู้เรียนที่มีความสุขในการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ที่จะดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ดำรงชีวิตอย่างคนที่มีประสิทธิภาพ ดำรงชีวิตอย่างคนที่คิดถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน ชอบช่วยเหลือผู้อื่น เป็นคนที่มีความสุขในการเรียนรู้สิ่งใหม่ที่มีความมานอดทน มีสมาธิและความคิดสร้างสรรค์ ความสุขเป็นรากฐานของความเก่งและความดี การเชื่อมโยง ความสุขกับการทำกิจกรรมต่างๆ จะทำให้ทำกิจกรรมได้บรรลุเป้าหมายมากขึ้น ความสุขเป็นแรงจูงใจที่มีพลังสูงสุด การศึกษาจะต้องทำให้คนคิดเชื่อมโยงได้ว่า ไม่ว่าเรียนรู้อะไรก็จะเรียนอย่างมีความสุข เมื่อคนในสังคมมีความสุขสังคมก็จะพัฒนายิ่งขึ้นไป (Palmer, 2008, p.74-85) ประเทศไทยหันมาให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนให้ผู้เรียนมีความสุขโดยถือเป็นเป้าหมายในการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ที่เน้นการให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและเพิ่มเรื่องความเสมอภาค ความเป็นธรรม และการมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง จะเห็นได้ว่าความสุข

เป็นปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้กล่าวคือ ความสุขทำให้การเรียนรู้มีความยั่งยืนและสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เป็นกำลังสำคัญในสังคม (UNESCO, 2008, pp.1-5)

ภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างพลโลก โดยภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างประชาคมโลก หลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยตั้งเป้าหมายให้ผู้เรียนทุกระดับสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ตามศักยภาพของตน เทคโนโลยีสื่อการเรียนรู้และสื่อบันเทิงต่างๆถูกสร้างสรรค์โดยใช้ภาษาอังกฤษ ภาครัฐได้จัดงบประมาณเพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนเพื่อเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ ตลอดจนสามารถเชื่อมโยงกับแหล่งความรู้ วัฒนธรรม และการอยู่ร่วมกัน อันจะนำมาซึ่งสันติภาพในการอยู่ร่วมกันในสังคม จะเห็นได้ว่าหลายภาคส่วนมุ่งพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน อย่างไรก็ตามหากต้องการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้วผู้เรียนควรได้รับการโค้ช (Coaching) เพื่อชี้แนะ กระตุ้นให้ผู้เรียนใฝ่เรียนรู้ แสวงหาความรู้ กระตุ้นให้คิดและถาม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของตน

แนวคิด ความสำคัญของการโค้ชเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมีพระราชดำรัสต่อประธานองคมนตรี เกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษา เมื่อปีพุทธศักราช 2555 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2558, น.1-2) ความตอนหนึ่งว่า

"ให้ครูรักเด็กและเด็กรักครู ให้ครูสอนให้เด็กมีน้ำใจต่อเพื่อน ไม่ให้แข่งขันกันแต่ให้แข่งกับตัวเอง ให้เด็กที่เรียนเก่งกว่าช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนช้ากว่า ให้ครูจัดกิจกรรมให้นักเรียนทำร่วมกัน เพื่อให้เห็นคุณค่าของความสามัคคี"

จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดความสุขคือการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับความรัก การยอมรับ การชี้แนะจากครูอย่างกัลยาณมิตร การกระตุ้นให้ผู้เรียน พัฒนาตนเองตามความถนัดและความสนใจจนเต็มตามศักยภาพ สนับสนุนผู้เรียนให้ค้นพบตนเอง รักและเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง โดยผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาเลือกเรียนตามความถนัด ตามศักยภาพ โดยครูเป็นผู้รับฟังปัญหา ตั้งคำถามที่ท้าทายให้ค้นคว้าหาคำตอบ กำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ ตลอดจนตัดสินใจร่วมกันในการเลือกการเรียนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียน นอกจากนี้ครูต้องกระตุ้นผู้เรียน ให้เกิดความสนใจ และแรงจูงใจในการเรียนรู้จากภายใน เข้าถึงความรู้สึกละเอียดอ่อนในการเรียนรู้ภาษา ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การสร้างจินตนาการทางภาษา ของผู้เรียน และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจนบรรลุเป้าหมาย โดยครูวางตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีอารมณ์มั่นคง สดชื่น แจ่มใส มีสำนึกที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการแก้ปัญหา และเรียนรู้วิธีในการอยู่ร่วมกับผู้เรียนอย่างมีความสุข ครูแนะนำศิษย์ด้วยความรัก เพื่อสร้างความภูมิใจ เกิดการเรียนรู้โดยการนำตนเอง (Self-directed learning) และสามารถเสริมสร้างพลังแห่งการเรียนรู้จนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนรู้ หากแต่ครูไม่เพียงเป็นผู้ที่สอนเนื้อหาให้แก่ผู้เรียน แต่ยังเป็นผู้ค้นหาคุณค่าและความสามารถในตัวของผู้เรียน ให้การเสริมแรง และกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ โดยการรับฟังปัญหา ความต้องการของผู้เรียนจากหัวใจ (Active Learning) การใช้เทคนิคการตั้งคำถาม (Active questioning) ท้าทายให้เกิดการเรียนรู้ พร้อมทั้งสร้างโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้เพิ่มเติมตามศักยภาพ (The opportunity for increased learning) จะเห็นได้ว่าบทบาทที่สำคัญที่กล่าวมานั้นคือการทำหน้าที่ของครูในฐานะโค้ชผู้ชี้แนะให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนรู้ การโค้ชผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษคือการช่วยให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้จักการคิด และสามารถค้นพบ วิเคราะห์เพื่อนำทักษะภาษาไปใช้ในการแก้ปัญหา สร้างสรรค์เนื้อหา เสริมสร้างทักษะภาษาพร้อมสร้างความสุขให้แก่ผู้เรียนและสังคม (Roser Salevert, 2015,

pp.2-8; Deborah A. O’Neil and Magaret M. Hopkins, 2002, pp.402-410) โดยสามารถแสดงความสัมพันธ์ของความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับแนวคิดในการโค้ชและความมุ่งหมายของการโค้ชดังตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ดังนี้

ตาราง 1 แสดงความสอดคล้องระหว่างความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและแนวคิดในการโค้ช

แนวคิดของความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Palmer, 2007, p.25; Layard and Noddings, 2006, p.72; Thomas, 2007, pp.51-62; พระพรหมคุณาภรณ์, 2554, น.56; UNESCO, 2008, pp.1-8)	แนวคิดในการโค้ช (Roser Salevert, 2015, pp.2-8; Deborah A. O’Neil and Magaret M. Hopkins, 2002, pp.402-410)										
	เรียนรู้อย่างสมดุล	เห็นคุณค่าของตนเองและการเรียนรู้	เสริมสร้างการเรียนรู้โดยการนำตนเอง	เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน	มีคุณธรรมจริยธรรม	คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล	จัดการเรียนรู้และสิ่งแวดล้อมท้าทายให้แสวงหาความรู้	สอดคล้องกับชีวิตจริง	ประสบความสำเร็จตามศักยภาพ	กระตุ้นการคิด	นำไปใช้ในชีวิตจริง
เห็นคุณค่าของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเห็นว่าสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง		✓				✓			✓		
เห็นคุณค่าของตนเองในการพัฒนาภาษาอังกฤษ		✓				✓			✓		
สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตจริง										✓	✓
มีคุณธรรมจริยธรรม	✓				✓						
มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการนำตนเอง			✓						✓		
มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนและครูในระหว่างการเรียนรู้				✓							✓
สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้ที่เกี่ยวข้องในสังคม				✓		✓					
มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเช่น บรรยากาศในห้องเรียน สื่อการเรียนรู้									✓		✓
การเรียนรู้ที่พัฒนาอย่างสมดุลทั้งกายและใจ	✓	✓							✓		
เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ						✓			✓		
บทเรียนสนุกงใจให้ผู้เรียนคิดและค้นคว้าหาคำตอบ									✓	✓	
ผู้เรียนได้รับการตอบสนองจากการใฝ่รู้โดยครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง		✓							✓	✓	✓

จากตารางจะเห็นว่าแนวคิดของความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกับแนวคิดในการโค้ชเนื่องจาก มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนอย่างสมดุลทั้งทางด้านเนื้อหา (Content) และทางด้านจิตใจ (Mental) อย่าง

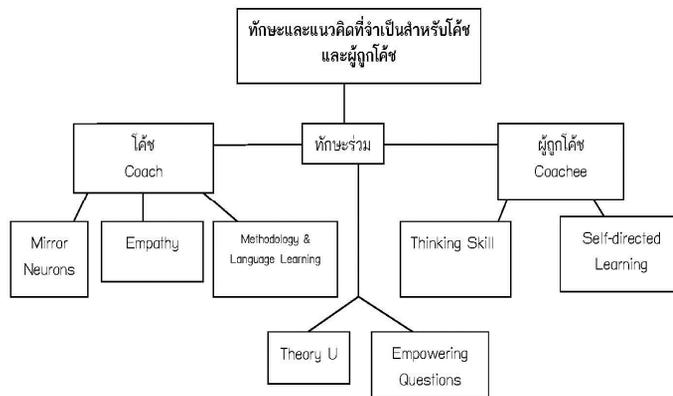
เต็มตามศักยภาพโดยเชื่อว่าผู้เรียนทุกคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านความสามารถ ความคิด และทัศนคติ ครูมีหน้าที่สร้างความสัมพันธ์ที่ดีโดยให้คำปรึกษาและแนะนำให้ผู้เรียนค้นพบตนเอง กอปรกับการสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Student-Center Approach) ผู้เรียนสามารถเสริมสร้างความรู้และนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการพัฒนาตนเองตลอดจนไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วยความเชื่อมั่นเพื่อเสริมสร้างการนำภาษาไปใช้อย่างสร้างสรรค์ โดยการจัดให้ผู้เรียนเสริมสร้างความรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายจนสามารถสร้างความรู้และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง โดยผู้โค้ชจะต้องแนะนำและออกแบบการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้เรียน การโค้ชที่ให้ผู้เรียน เรียนรู้กระบวนการ เช่น กระบวนการอ่าน กระบวนการฟัง กระบวนการเขียน และกระบวนการสื่อสาร เนื่องจากผู้เรียนไม่เพียงแต่เน้นการทำงานเพื่อให้ได้ชิ้นงานเท่านั้นแต่เป็นการพัฒนาผู้เรียนในทุกทักษะทั้งทักษะการคิด ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการนำเสนอ ตลอดจนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอย่างมั่นใจ โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับต้นที่ต้องการพัฒนาตนเองทางด้านภาษาทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกท้อถอยเนื่องจากสามารถบรรลุเป้าหมายย่อยๆ ในแต่ละขั้นตอนและนำมาซึ่งผลสำเร็จในการทำงาน จะเห็นได้ว่าการโค้ชเพื่อเสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ผู้โค้ชจะต้องพัฒนาผู้เรียนทั้งมิติในการเสริมความรู้ภาษาอังกฤษและมีมิติในการเสริมพลังการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งนี้เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา การรู้จัก การสร้างแรงจูงใจและแรงบันดาลใจในการพัฒนาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง (Roser Salevert, 2015, pp.2-8) ซึ่งสอดคล้องกับการวิเคราะห์แนวทางในการสอนภาษาอังกฤษของบรูซ จอยส์ และเบอร์เวอร์ลี ชาววี (Bruce Joyce and Beverly Shower, 2008, p.4) ที่พบว่า การโค้ชส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษา อังกฤษมากกว่าวิธีการสอนอื่นๆ ดังตาราง 2

ตาราง 2 การวิเคราะห์แนวทางในการสอนภาษาอังกฤษของบรูซ จอยส์ และเบอร์เวอร์ลี ชาววี

แนวทางการสอน	ผลการพัฒนาเพิ่มขึ้น หลังจากการเรียนรู้	แนวทางการนำไปใช้ ในชีวิตจริง
การสอนโดยการนำเสนอทฤษฎี และเนื้อหา	ร้อยละ 5	ต่ำมาก
การสาธิตและจำลองแบบ	ร้อยละ 10	ต่ำ
การฝึกหัดในสถานการณ์ที่จัดขึ้น	ร้อยละ 35	ปานกลาง
การฝึกฝนอย่างมีโครงสร้างและให้ข้อมูลย้อนกลับ	ร้อยละ 70	สูง
การโค้ชเพื่อการเรียนรู้	ร้อยละ 90	สูงมาก

จะเห็นได้ว่าการโค้ชสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกทั้งผู้เรียนสามารถนำทักษะและแนวทางในการโค้ชไปใช้ใน ชีวิตจริงให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั่นก็คือการพัฒนาตนเองตามศักยภาพอันจะนำมาซึ่งความสุขในการเรียนรู้ (Deborah A. O'Neil and Magaret M. Hopkins, 2002, pp.402-410) อย่างไรก็ตาม การโค้ชเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสุขได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยด้านผู้เรียน อาทิ ความพร้อมและความสามารถในการปรับตัว ความภูมิใจในตนเอง และปัจจัยด้านผู้สอนทั้งคุณลักษณะของผู้สอน ความรักและเมตตาต่อผู้เรียน ตลอดจนการจัดการเรียนรู้จากปัจจัยดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง และมีความเชื่อมั่นในคุณค่าของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Roser Salevert. 2015, pp.2-8) จากความมุ่งหวังดังกล่าว อะลัน บราวน์ ลิซ บราวน์ และ จิล เจมสัน (Alan Brown, Liz Brown and Jill Jameson, 2012, pp.21-35) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างครูในฐานะผู้โค้ช (Coach) และนักเรียนในฐานะผู้ถูกโค้ช (Coachee) ว่าการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครู

และนักเรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษถือเป็นกุญแจสำคัญ ครูในฐานะผู้โค้ชต้องมีความเข้มแข็ง (**firm**) ทางวิชาการ ความรู้ด้านเนื้อหา การใช้ภาษาตลอดจนบุคลิกภาพ ทักษะคิด รวมทั้งให้ความเป็นมิตร (**friendly**) กับผู้เรียนทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างให้เกิดความไว้วางใจ (**trust**) ทั้งการรับฟังข้อมูล การสะท้อนปัญหาและกำหนดแนวทางร่วมกันในการพัฒนา จนผู้เรียนมีความไว้วางใจเสมือนผู้โค้ชเป็นส่วนหนึ่งในการรับรู้ความคิดของผู้เรียน สร้างการยอมรับ การให้การเคารพ (**respect**) และสร้างความเชื่อมั่นให้ผู้เรียนในทุกด้าน จะเห็นได้ว่าการโค้ชเพื่อเสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ทั้งครูในฐานะผู้โค้ช (**Coach**) และนักเรียนในฐานะผู้ถูกโค้ช (**Coachee**) ต้องสร้างทักษะและแนวคิดเพื่อพัฒนาบทบาทของตนและบทบาทที่ทั้งผู้โค้ชและผู้ถูกโค้ชจะต้องมีส่วนร่วมดังแผนภูมิที่ 1 ที่พัฒนาจากงานวิจัยของบรูซ จอยส์ และเบอร์เบอรัลลี ชาววี (**Bruce Joyce and Beverly Shower, 2008, p.4**) และอะลัน บราวน์ ลิซ บราวน์ และ จิล เจมสัน (**Alan Brown, Liz Brown and Jill Jameson, 2012, pp.21-35**)

แผนภูมิที่ 1 ทักษะและแนวคิดที่จำเป็นสำหรับผู้โค้ชและผู้ถูกโค้ช

จากการศึกษาทางวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการโค้ชเพื่อเสริมสร้างทักษะในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขพบว่าแนวคิดและทักษะเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นกับผู้โค้ช ผู้ถูกโค้ชและทักษะที่มุ่งพัฒนาทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนเป็นสำคัญโดยสามารถอธิบายรายละเอียดดังนี้

แนวคิดที่จำเป็นสำหรับครูในฐานะผู้โค้ช

เซลล์กระจกเงา (Mirror Neurons) เป็นระบบการทำงานพื้นฐานของสมองมนุษย์ด้านการรับรู้ทางสังคมเป็นกลไกที่ตอบสนองทางจิตจากการสังเกต ความจำ ความรู้ การเชื่อมโยงของเหตุผลทำให้ผู้สังเกตหยั่งรู้ความหมายของการกระทำและความรู้สึกของผู้อื่นบนพื้นฐานของความเข้าใจทำให้เกิดอารมณ์ร่วมที่คล้อยตามกัน การทำงานของสมองในส่วนของเซลล์กระจกเงา (**Mirror neurons**) มีความสำคัญในการพัฒนาความสุขในการเรียนรู้ (**Hakuta K, 2000, pp.23-26**) กล่าวคือถ้าผู้โค้ชมีความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ยิ้มแย้มแจ่มใสแสดงถึงความตั้งใจที่จะพัฒนาภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนอย่างเต็มที่ รวมทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาด้านภาษาอังกฤษอย่างกระตือรือร้น จะสามารถเสริมสร้างความสุขให้แก่ผู้เรียนและปลูกฝังในการพัฒนาตนเองด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากการโค้ชได้ สมองมีความยืดหยุ่นสูง การโค้ชสามารถปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีต่างๆและทำให้เกิดการลอกเลียนแบบ โดยเซลล์กระจกเงา (**Mirror neurons**) สามารถนำมาใช้ในการขัดเกลาทางสังคม การปรับตัวเองให้เข้ากับผู้อื่นเป็นจุดเริ่มต้น ของบุคลิกภาพของมนุษย์ในการเรียนรู้และเลียนแบบในสิ่งที่ดี ซึ่งผู้โค้ชต้อง

เป็นแบบอย่างที่มีความสุขเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสุข อาจกล่าวได้ว่าผู้โค้ชมีบทบาทที่สำคัญในการกระตุ้นชี้แนะ ตั้งที่ หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ (ปัญญานันทภิกขุ, 2545, น.21-31) กล่าวไว้ว่า "ครูคือกระจกเงาของลูกศิษย์" ถ้าครูสอนโดยขาดความสุข เจ้าอารมณ์ โกรธ หงุดหงิดง่ายไม่มีเหตุผล ภาพเหล่านี้ สามารถสะท้อนเข้าไปในสมองทำให้ผู้เรียนแสดงออกมาในลักษณะเดียวกันซึ่งอธิบายได้ว่า ครูมีความสำคัญมากเพียงไร ต่อสังคม และระบบการศึกษา เพราะครูคือ กระจกเงาแห่งการเรียนรู้ และการสอนของลูกหลานที่รัก ถ้าครูเป็นคนที่ผู้ ชอบที่จะเรียนรู้ อย่างมีความสุข และรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต ชอบค้นคว้าชอบอ่านหนังสือ ภาพเหล่านี้ก็สะท้อนเข้าไปในสมองเด็ก หากครูมีลักษณะตรงกันข้ามไม่มีจิตวิญญาณครู ไม่มีเหตุผล ประพฤติตนไม่เหมาะสม ขาดความสุขในการสอนภาพ เหล่านี้ก็สะท้อนเข้าไปในสมองเด็กและแสดงออกมาในลักษณะเช่นเดียวกัน

การแสดงออกถึงความเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy) คือการสร้าง ความเข้าใจผู้อื่น การเข้าใจโลก การเข้าใจโดยมองในมุมมองของผู้อื่นการลดความเป็นตนเองลง เปรียบเสมือนการสวมรองเท้าของผู้อื่น ซึ่งไม่พอดีแต่ผู้สวมต้องพยายามปรับตัวโดยไม่เข้าไปแทรกแซงและกำหนดสิ่งต่างๆ ซึ่งบทบาทของการโค้ชในส่วนนี้คือการรับฟังปัญหาต่างๆของผู้เรียนให้ผู้เรียนพูดถึงปัญหาและแนวทางในการวางแผนและกำหนดเป้าหมาย (Goal) การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตน การตรวจสอบความสามารถของตนเองตามความเป็นจริงให้ผู้เรียนได้พูด แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองเพื่อกำหนดทางเลือกและตัดสินใจเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ การแสดงออกถึงความเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy) ถือเป็นศิลปะการมองโลกจากมุมมองของผู้อื่นอันจะทำให้เข้าใจ อารมณ์และพฤติกรรมที่แสดงออก การแสดงออกถึงความเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathy) ถือเป็นพื้นฐานในการติดต่อสื่อสารทางสังคมและเป็นกลไกให้เกิดความเข้าใจระหว่างคนในสังคมโดย การแสดงออกถึงความเข้าใจ ความรู้สึกของผู้อื่น แบ่งออกเป็น การเข้าใจตนเอง (Understanding Yourself) โค้ชจะต้องรับรู้อารมณ์ของตนเอง มีจิตที่เข้มแข็งรู้ว่าตนเองเป็นใครและอยู่ในสถานการณ์ บทบาทใด (Understanding Other) การฝึกการรับรู้และพิจารณาความคิดของผู้เรียน จากการพูดคุย รับฟัง สังเกตและการเข้าใจผู้อื่น เพื่อเป็นแนวทางในการให้คำแนะนำ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขและส่วนสุดท้าย คือ การใช้วจนภาษาและอวจนภาษา (Verbal and Nonverbal Empathy) คือ การโค้ชที่แสดงออกถึงความเข้าใจและรับรู้ถึงอารมณ์ของผู้เรียน เช่น แสดงออกถึงการรับรู้และเป็นส่วนหนึ่งในการรับรู้อารมณ์ เช่น พยักหน้า ยิ้ม ลูบหลัง จับแขน ตบหลังเบาๆ เป็นต้น (Daniel Wendler, 2014, p.34) นอกจากนี้การใช้คำพูด อาทิ "You've improved" "Don't give up" "I'm sure you'll do it next time" มีส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้ถูกโค้ชมีกำลังใจและพร้อมที่จะพัฒนาตนเองสู่การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุข

หลักการสอนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Methodology & Language Learning) ปัจจุบันการเรียนรู้อังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมายในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนสามารถใช้ภาษา หรือตีความภาษาที่เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์และนำไปใช้ อย่างถูกต้องเหมาะสม ตามความมุ่งหมาย (Function) เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้จริงในชีวิตประจำวัน ได้เรียนรู้จากประสบการณ์โดยถือว่าประสบการณ์เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ เน้นกระบวนการเรียนรู้ โดยผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกิจกรรมในห้องเรียนกับกิจกรรมในชีวิตจริงนอกห้องเรียน (Diaz and Cartnal, 2012, pp.65-23; George Yule, 2014, p.190) โดยผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองทั้งในห้องเรียน และการเปิดประตูความรู้สู่โลกกว้างเพื่อเติมเต็มศักยภาพของตน โดยผู้สอนทำหน้าที่ในฐานะโค้ช (Coach) ที่กระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดแรงจูงใจในการฝึกฝน ทั้งทักษะภาษาและกระบวนการคิดเพื่อจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น (Transformative Learning) ทั้งด้านเนื้อหา และการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่จะนำไปใช้ใน ชีวิตจริง จากเหตุผลดังกล่าวจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องศึกษาวิธีการการสอน และวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ที่ไม่ทำให้

ผู้เรียนรู้สึกเครียด จากการแข่งขัน เนื่องจากความเครียดจะลดความกระตือรือร้นของผู้เรียนในการเรียนรู้และรับรู้อาษา ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้ดีที่สุดในสถานการณ์ที่ผ่อนคลาย มีความสุขในการเรียนรู้ มีการโค้ชเพื่อให้ง่ายใจ และเกิดการเรียนอย่างท้าทายในขั้นที่เหมาะสมกับขั้นพัฒนาการของผู้เรียน ความท้าทายที่เหมาะสมและไม่ยากจนเกินไปจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและเรียนภาษาได้อย่างรวดเร็ว โดยในการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ การฟัง (Auditory Learner) การดู (Visual Learner) และการปฏิบัติ (Kinesthetic) ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะมีความชำนาญน้อยที่สุดทางด้านกรฟัง ดังนั้นเพียงไม่กี่นาทีที่ผู้เรียนฟังภาษาที่ไม่เข้าใจ ผู้เรียนจะไม่สนใจในการเรียนนั้นทันที จึงจำเป็นต้องมีการการโค้ชโดยใช้ท่าทาง การสาธิตด้วยสื่อต่างๆ เข้ามาช่วยในการจัดการเรียนรู้ การจัดหาสื่อการเรียนรู้อาจสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสุข เช่น รูปภาพ เสียงและวัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติ (Hands - on Materials) จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหาในการเรียนรู้และภาษาที่ใช้กับเนื้อหา อีกทั้งควรมีการจัดการเรียนรู้ภาษาโดยใช้การบูรณาการเนื้อหาในวิชาต่างๆ ครูผู้สอนภาษาและครูในแต่ละรายวิชาควรจะมีกระบวนการทำงานร่วมกัน เพื่อเรียนรู้กระบวนการในการโค้ชและกระตุ้นผู้เรียน ทั้งทางด้านเนื้อหา ภาษา การรวบรวม คำศัพท์ คำศัพท์เฉพาะในศาสตร์ต่างๆ ข้อมูลในแต่ละวิชา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาและเนื้อหาอย่างละเอียด ครบถ้วนการเรียนรู้ภาษาโดยการบูรณาการเนื้อหา (Content and Language Integrated Learning) มีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะต้องพัฒนาให้เกิดในตัวผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ ในเนื้อหาวิชาต่างๆนำมาซึ่งกระบวนการทางปัญญาผู้เรียนจะได้รับการโค้ชที่ส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งทางด้านสังคม และการสื่อสารระหว่างกัน เนื่องจากการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องฝึกทักษะภาษาของตน ตลอดจนการนำภาษาไปใช้ในการแลกเปลี่ยนความรู้ ผู้เรียนจะต้องฝึกการทำงานและการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เรียนรู้การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคล ทั้งผู้เรียนกับโค้ช ผู้เรียนกับเพื่อนและการนำเสนอความรู้ในเนื้อหาวิชาต่างๆ ซึ่งสิ่งที่ได้รับก็คือ สังคมแห่งการศึกษาเรียนรู้ และการสร้างสังคมแห่งการเข้าใจ สามารถนำภาษาไปใช้ในการเรียนรู้ทางสังคมซึ่งเป็นหัวใจของกระบวนการเรียนรู้ที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะเข้าใจและไว้วางใจผู้อื่น (Barnes and Gilles, 2008, p.5)

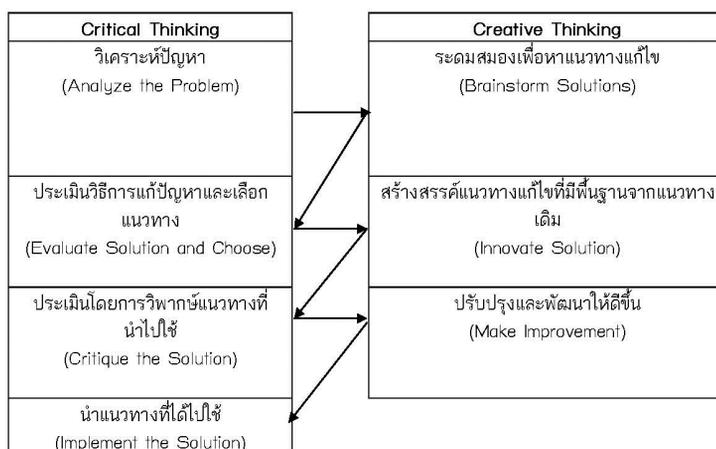
คุณลักษณะของผู้เรียน (ผู้ถูกโค้ช)

ทักษะการคิด (Thinking Skill) เป็นกระบวนการทางสมองในการสร้างความเข้าใจ การวิเคราะห์ ตีความ การตรวจสอบทบทวน คาดการณ์ในอนาคตเพื่อวางแผนการแก้ไข การประเมินคุณค่า การตัดสินใจ การวางแผนและการออกแบบ ผู้เรียนได้รับการโค้ชเพื่อพัฒนาด้านจิตใจและความมุ่งมั่น (Mind-On) กล่าวคือผู้เรียนสามารถใช้กระบวนการคิด จิตใจจดจ่ออยู่กับการเรียนรู้ และมุ่งหาประสบการณ์การใช้ภาษาในห้องเรียนเพื่อนำมาปฏิบัติ (Hand-On) และปรับใช้ในชีวิตจริงอย่างมีความสุข ผู้เรียนสร้างโอกาสในการเรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิดอย่างมีวิจารณญาณและความคิดสร้างสรรค์ การสร้างความเข้าใจในการเรียนรู้และพัฒนาภาษาอังกฤษ ความคิดอย่างมีวิจารณญาณและความคิดสร้างสรรค์ได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในทุกทักษะทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้ที่ผ่านการคิดอย่างมีวิจารณญาณไปสร้างสรรค์ความรู้ เพื่อสื่อสารความหมายให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจ (Richard Paul and Linda, 2008, pp.25-42) ซึ่งทักษะสำคัญที่ควรโค้ชผู้เรียนให้เกิดการพัฒนา

ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) หมายถึง กระบวนการทางปัญญาที่ผ่านการพิจารณาไตร่ตรองด้วยเหตุผลบนพื้นฐานของความเป็นจริงและความถูกต้องของข้อมูล กระบวนการคิด อย่างมีวิจารณญาณในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งประกอบไปด้วย (Richard Paul and Linda, 2008, pp.25-42)

กระบวนการตั้งคำถามหรือหยาบยกปัญหาเพื่อตั้งเป้าหมายในการศึกษาเพื่อให้มองเห็นอย่างชัดเจนรวบรวมและพิจารณาข้อมูล แนวทางในการตอบคำถามหรือแก้ปัญหา ใช้ความคิดที่ตลกขบขันเป็นบรรทัดฐานในการตีความเพื่อแก้ไขสิ่งต่างๆ โดยตั้งอยู่บนรากฐานของความเป็นจริงและความถูกต้องเปิดใจในการรับฟังข้อมูลอย่างถี่ถ้วนและรอบคอบ เพื่อหาข้อสรุปและจัดเรียงลำดับขั้นตอน ความสำคัญ ของ แต่ละคำตอบ แต่ละปัญหาพร้อมเสนอแนวทางแก้ไขเพื่อให้เกิดความพร้อมในการสื่อสารให้ผู้อื่นทราบถึงวิธีและแนวทางในการปฏิบัติ

ทักษะการคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) หมายถึง กระบวนการในการคิด สร้างสรรค์ พัฒนาภาษาเพื่อสื่อสารอย่างมีคุณค่าและเกิดประโยชน์สูงสุดโดยอาจแบ่งเป็น การรวบรวมข้อมูล ความคิดเพื่อนำไปพัฒนาสิ่งที่มีคุณค่ามากขึ้น (Combination Thinking) หรือการค้นหาคำความหมายของภาษาหรือข้อค้นพบต่างๆ เพื่อนำมาสร้างสรรค์ (Exploratory Thinking) รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงวิธีคิด แนวทางปฏิบัติ กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่มีอยู่เพื่อให้เกิดความคล่องตัวและสามารถสื่อสารได้ดีขึ้น หรือทำให้ได้ผลการปฏิบัติที่ดีขึ้นจากเดิมที่เป็นอยู่ (Transformation Thinking) ริชาร์ด พอล และลินดา (Richard Paul and Linda, 2008, pp.25-42) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนควรได้รับการโค้ชพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และ ทักษะการคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นพร้อมๆ กันในทุกกิจกรรมการเรียนรู้ อาทิ การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสารทั้งนี้เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นดังแผนภูมิที่ 2

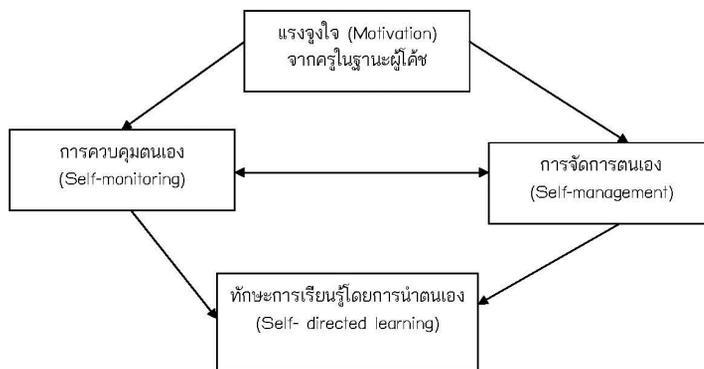
แผนภูมิที่ 2 กิจกรรมพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และ ทักษะการคิดสร้างสรรค์

การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-directed Learning)

เพื่อให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนประสบความสำเร็จและส่งผลให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียนรู้ นอกจากผู้เรียนต้องพัฒนาทักษะการคิดทั้งทักษะการคิดวิเคราะห์ และทักษะการคิดสร้างสรรค์สำหรับนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว ผู้เรียนจำต้องสร้างทักษะในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการนำตนเอง (Self-directed Learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนแสวงหาความรู้โดยวิเคราะห์ความสามารถด้านภาษาของตนเอง กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ วางแผนการกำหนดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับตนเอง แสวงหาแหล่งความรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเอง รู้จักควบคุมตนเองในการศึกษาหาความรู้และฝึกฝนทักษะเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นทักษะซึ่งต้องฝึกฝนอยู่เสมอ อีกทั้งสามารถประเมินผลการเรียนรู้พร้อม

ปรับปรุงผลการเรียนรู้ของตนเอง โดยได้รับการโค้ช ในการช่วยเหลือ แนะนำจากครู เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ (Hammond, M. and Collins, R., 1991, pp.24-32; Knowles, M.S. 1981, p.31)

การโค้ชเพื่อสร้างความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้โดยการนำตนเอง (Knowles M.S., 1981, p.31) ซึ่งเชื่อว่ามนุษย์เติบโตด้วยความสามารถและความต้องการที่จะนำตนเองซึ่งเกิดจากแรงจูงใจภายในหลายๆประการ เช่น ความต้องการที่จะมีความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ได้เรียนรู้ตามแบบการเรียนรู้ (Learning Style) ของตนเอง มีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จและพอใจกับความสำเร็จที่ตนเองได้รับโดยครอบคลุมมิติทั้ง การจัดการตนเอง (Self-management) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เน้นการลงมือปฏิบัติโดยเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์ของการเรียนรู้ที่เกิดภายในตนของผู้เรียนฝึกฝนให้ผู้เรียนควบคุมตนเอง (Self-monitoring) เพื่อสร้างให้ผู้เรียนรู้คิด โดยมีครูมีหน้าที่สำคัญในการแสดงบทบาทโค้ชเพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ มุ่งมั่นพัฒนาตนเอง และเกิดความพยายามในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขจนประสบความสำเร็จดังแผนภูมิที่ 3

แผนภูมิที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างการโค้ชกับการเรียนรู้โดยการนำตนเอง

ทักษะร่วมที่จำเป็นสำหรับโค้ชและผู้ถูกโค้ช เพื่อให้เกิดการประสานความสัมพันธ์ระหว่างครูในฐานะผู้โค้ช และนักเรียนในฐานะผู้ถูกโค้ช (ดังแผนภาพที่ 1) ซึ่งถือเป็นพื้นฐานของการพัฒนาความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการอยู่ร่วมกันในสังคมโดยทักษะและแนวคิดที่สำคัญประกอบด้วย ทักษะการใช้คำถามที่เสริมสร้างพลังในการเรียนรู้ ลักษณะคำถามที่เสริมพลังในการเรียนรู้คือคำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการ (process) เปลี่ยนแปลงความรู้สึก (mind) ของผู้เรียนให้เกิดความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเอง (self - confidence) เกิดทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อสิ่งที่เรียนรู้ ทำทนายให้หาคำตอบในเชิงลึก ซึ่งเป็นปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จ จากงานวิจัยของเจแอล เอ็ดเวิร์ดส์ เคอี กรีน และซีเอ เลียน (J. L. Edwards, K.E. Green, and C.A. Lyons, 2002, p.4) พบว่า คำถามที่ทรงพลังของผู้โค้ชและผู้ถูกโค้ชมีส่วนในการพัฒนาศักยภาพที่แฝงอยู่ในตัวผู้เรียนปรากฏออกมา และสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายด้วยการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในความสำเร็จ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดนอกกรอบจนนำมาซึ่งการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ และผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของตนเองอย่างต่อเนื่องโดยองค์ประกอบสำคัญของคำถามที่เสริมพลังคือ ต้องเป็นคำถามที่ครอบคลุม เข้าถึงข้อมูล ข่าวสาร สารสนเทศ และเนื้อหาทางภาษา เป็นคำถามที่เปิดกว้างและให้สิทธิเสรีภาพในการตอบโดยไม่เน้นความถูกต้อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด และมีส่วนร่วมในการนำเสนอสิ่งต่างๆที่แปลกใหม่ ทำทนายให้เกิดการเรียนรู้ การแสวงหา และสร้างนวัตกรรม ให้กำลังใจและให้แรงเสริมและข้อชี้แนะที่เป็นประโยชน์เพื่อให้ผู้เรียนมีความกล้า

หาญในการคิดและตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลรวมทั้งการทำทลายความคิดและความสามารถของผู้เรียน นอกจากการใช้คำถามที่เสริมพลังในการเรียนรู้แล้วแนวคิดที่มุ่งพัฒนาครูในฐานะผู้โค้ชและนักเรียนในฐานะผู้ถูกโค้ชเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกัน คือแนวคิดในพัฒนากระบวนการตัดสินใจโดยผ่านกระบวนการการเรียนรู้ของมนุษย์ที่เริ่มจากการรับรู้ข้อมูลจากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ผ่านกระบวนการพิจารณาใคร่ครวญ โดยไม่ด่วนตัดสินใจ มีการพิจารณาไตร่ตรองโดยใช้ความคิดเพื่อหาเหตุผลมาประกอบจนค้นพบความเป็นตัวตนที่หนึ่งสงบนำมาซึ่งการเกิดปัญญา และความรู้ในการพัฒนาตนเองและสร้างสรรค์ความเข้าใจระหว่างกัน หลักการในการโค้ชที่กล่าวคือของกระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎี ยู (Theory U) (Collin A. Brown, 2011, pp.1-2; Campos, 2010, pp.23-30) ในการตอบคำถาม พูดคุย ให้คำแนะนำ หรือสนทนาใดๆ ก็ตามหากครูในฐานะผู้โค้ชและนักเรียนในฐานะผู้ถูกใช้แนวคิดจากทฤษฎียูซึ่งประกอบไปด้วย การเปิดความคิด (Open mind) ถือเป็นทักษะพื้นฐานในการรับข้อมูล เนื้อหาภาษา และสื่อสารความเข้าใจระหว่างกัน เปรียบดังความฉลาดทางสติปัญญา (IQ) ซึ่งเป็นการรับรู้ข้อเท็จจริงโดยผ่านทักษะกระบวนการสื่อสาร โดยคู่สนทนาต้องพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่ตื่นรู้และมีสติอยู่เสมอ และหลีกเลี่ยงการด่วนตัดสินใจ (Voice of Judgment) รับฟังโดยไม่ด่วนสรุป พบว่า หากสามารถหลีกเลี่ยงการด่วนตัดสินใจ (Voice of Judgment) ทั้งโค้ชและผู้ถูกโค้ชจะเปิดความคิด เข้าใจเนื้อหา และองค์ความรู้ต่างๆ มากยิ่งขึ้น การเปิดใจ (Open Heart) เป็นความสามารถในการควบคุมอารมณ์ (Emotion Quotient) ความฉลาดทางอารมณ์ ซึ่งทั้งโค้ชและผู้ถูกโค้ชต้องควบคุม จัดการกับอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง เพื่อสร้างความเข้าใจในการให้คำแนะนำ รับฟัง และอยู่ร่วมกันในสถานการณ์ต่างๆ หากสามารถจัดความคิดที่เป็นอคติ ไม่มั่นใจ หวาดระแวง (Voice of Cynicism) ออกได้ก็จะทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จและมีความสุขในการเรียนรู้ ตลอดจนพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกันให้ดียิ่งขึ้น การเปิดพลังความมุ่งมั่น (Open Will) เมื่อครูสามารถโค้ชผู้เรียนให้สร้างความเข้าใจในสิ่งที่ได้เรียนรู้ทั้งด้านองค์ความรู้ ทักษะ และเกิดความไว้วางใจ สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างกันแล้ว ครูควรโค้ชให้ผู้เรียนสามารถค้นพบแบบการเรียนรู้ (Learning Style) ความสนใจ ความถนัด และศักยภาพของตนเอง และมุ่งพัฒนาตนเองโดยการเปิดพลังความมุ่งมั่น (Open Will) ไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคใด เป็นแรงจูงใจภายในที่กระตุ้นให้ผู้เรียนค้นหาความรู้ และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญในการในการโค้ชเพื่อสร้างความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

บทสรุป

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขคือการเรียนรู้ที่ครูในฐานะผู้โค้ชมีบทบาทในการกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองตามความถนัดและความสนใจอย่างเต็มตามศักยภาพ สนับสนุนผู้เรียนให้ค้นพบและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ โดยผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาเลือกเรียนตามแบบการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้รับฟังปัญหา ให้คำชี้แนะ ใช้คำถามที่ทรงพลังในการกระตุ้น ท้าทายให้ค้นคว้าหาคำตอบ กำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ ตลอดจนตัดสินใจร่วมกันในการเลือกการเรียนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับผู้เรียน จะเห็นได้ว่าการโค้ชเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขนั้นผู้เรียนจำต้องมีทักษะการคิดพิจารณาไตร่ตรอง สร้างความเข้าใจ ความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ โดยครูมีบทบาทในการทำหน้าที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการเรียนรู้ ค้นคว้า และพัฒนาทักษะการสอนภาษาอังกฤษอยู่เสมอโดยใช้ประสบการณ์และในการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ตลอดจนให้คำปรึกษา แนะนำด้วยความเข้าใจเพื่อมุ่งเน้นพัฒนาทักษะการคิดและปลูกฝังทักษะในการเรียนรู้โดยการนำตนเอง โดยทักษะที่ต้องพัฒนาร่วมกันคือการรับรู้และทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยใช้คำถามที่เสริมพลังให้ทั้งครูและนักเรียนเกิดความเข้าใจเพื่อสร้างความสัมพันธ์ และบรรยากาศที่ดี ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และนำมาซึ่งความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยทธ์ ญัตโต). (ม.ป.ป.). *ความสุข 5 ชั้น*. นครปฐม: วัดญาณเวศกวัน.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยทธ์ ญัตโต). (2554). *ความสุขทุกแห่งมุม*. กรุงเทพฯ: พระพุทธศาสนาของธรรมสภา. พุทธทาสภิกขุ. (2545). *คู่มือมนุษย*. กรุงเทพฯ: ธรรมสภา.
- มารุต พัฒนาผล. (2546). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุพรรณบุรี*. (ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล. (2558). *กระบวนการโค้ชเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: จรัลสนิทวงศ์ การพิมพ์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล. (2557). *การโค้ชเพื่อการรู้คิด (Cognitive Coaching)*. กรุงเทพฯ: จรัลสนิทวงศ์ การพิมพ์.

ภาษาอังกฤษ

- Alan, Liz Brown & Jill Jameson. (2012). *The Role of Coaching in Vocational Education and Training*. London.
- Andi Stix and Frank Hrbek. (2006). *Teachers as Classroom Coaches: How to Motivate Students across the Content Areas*.
- Diane Phillips, Roger Gower and Steave Waltrers. (2012). *Teaching Practice: A Handbook for Teachers in Training*. Macmillan Education Company.
- Daniel Wendler. (2014). *Improve your social skills*. Kindle Edition. Oxford University Press
- Diaz and Cartnal. (2002). *Learning style and effectiveness of online and face-to-face instruction*. *The American Journal of Distance Education*, 36-89.
- Deborah A. O'Neil and Magaret M. Hopkins. (2002). *The teacher as coach approach*. *Journal of Management Education*, August, 49-64.
- Easterlin, Richad. (2008). *UNESCO: Cross National Happiness as an Answer to the Easterlin*. California: University of Southern California.
- Grant, A.M. and Stober, D. (2006). *Introduction in Stober B Evidence-Based Coaching*. New York: Wiley.
- George Yule. (2014). *The Study of Language (5th ed.)*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Jackie Acree Walsh and Beth Dankert Sattes. (2011). *Thinking Through Quality Questioning*.
- J.L. Edwards, K.E. Green, and C.A. Lyons. (2002). *Personal empowerment, efficacy, and environmental characteristics*. *Journal of Educational Administration*, 40(1), 23-41.
- Johnson, Keith and Keith Monrow. (1991). *Communication in the Classroom Applications and Methods for a Communication Approach*. Harlow Essex: Language.
- Johnson, S.C., et al. (2002). *Neural correlates of self-reflection*. *Brain*, 125, 1808-1814.

- Hakuta, K. (2000). *Mirror for Language: The Debate on Bilingualism*. New York: Basic Books.
- Hammond, M. and Collins, R. (1991). *Self-directed learning*. London: Kogan Page Limited.
- Layard, R. (2005). *Happiness Lessons from a new science*. London: Cambridge University Press.
- Layard, R. (2006). *Learning with Happiness*. London: Cambridge University Press.
- Patphol, M. (2003). *A Study of the Relationship between some factors and The Happiness in Learning of Prathomsuksa VI Students in Suphanburi*. (Master thesis, Srinakharinwirot University). (in Thai)
- Nunan, D. (2004). *Task –Based Learning and Teaching*. London: Cambridge University Press.
- Pete Sharma and Barney Barret. (2011). *Blended Learning: Using technology in and beyond the Language classroom*. Macmillan Education.
- Peterson. (2006). *People are Complex and the World is Messy*. New York: Wiley.
- Phra Bhramagunabhorn (Prayudh Payutto). (n.d.). *The Five Wisdoms*. Nakhorn Pathom: Watt Nyanavesakavan. (in Thai)
- Phra Bhramagunabhorn (Prayudh Payutto). (2011). *The Happiness*. Bangkok: Thammasapa. (in Thai)
- Phra Dharmakosacarya (Buddhadasa). (1998). *Handbook for Mankind*. Bangkok: Thammasapa. (in Thai)
- Reid. (2008, March). *The Learning Styles Performance of ESL Student*. *TESOL/Quarterly*, 21, 87–11.
- Salavert, R. (2015). *An Apprenticeship Approach for the 21st Century*. *International Journal of Education Leadership and Management*, 3(1), 24-59.
- Scott Thornbury. (2008). *Uncovering Grammar: English Teaching*. Macmillan Education Company.
- Stober, D. (2006). *Coaching from the Humanistic Perspective*. New York: Wiley.
- Verkuti. (2010). *CLIL in Secondary Level in Hungary*, *International CLIL Research*. London: Cambridge University Press.
- Wongyai, W. & Patphol, M. (2015). *Coaching for Learning Development Hands-on–Minds on*. Bangkok: Charansanitwong Printing. (in Thai)
- Wongyai, W. & Patphol, M. (2015). *Cognitive Coaching*. Bangkok: Charansanitwong Printing. (in Thai)